

עבודת השם

פירוש "כי תזכור"

ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת, כל שכן בעשרת ימי תשובה שכתוב בהימצאו כאילו נתאכסן אצלנו ביכולתנו לפיסו, אבל אם אדם מתעצל לחזור בתשובה עד שנפטר ובא לידי חשבון בעולם האמת נשמתו כמו קופסה השחורה שבמטוס, כשהמטוס מתרסק אף אחד לא ניגש ומתעניין במטוס אלא בקופסה השחורה לראות מה היה ומה לא היה. ואילו לפני שיתרסק המטוס כולם היו מטפלים בו בדקדקנות שלא יקרה בו תקלה ומעולם לא התחסו לקופסה השחורה. לכן הנשמה היא כמו קופסה שחורה נותנת דין וחשבון. ואילו הגוף החומרי משול למטוס.

האר"י ז"ל התפלל בכוונה עצומה בימים הנוראים. הראו לו מן השמים שיש איש אחד בעיר פלונית שהתפלל טוב יותר ממנו. נסע האר"י ז"ל לעיר פלונית, קרא לאיש ושאל אותו: "בן תורה אתה? אמר לו: לאו. ולהתפלל אתה יודע? לאו. ומה עשית בימים הנוראים? השיב האיש: רבינו אפילו את כל הא"ב איני יודע, רק מאות א' עד י'. וכשבאתי לבית-הכנסת וראיתי כי כל העולם מתפלל בכוונה ובקול, ואני איני יכול כלל, נשבר לבי בקרבי, ואמרתי א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י'. רבש"ע, אתה עשה מזה תיבות וצירופים כרצונך, ויעזר לך לריח ניחוח. כן אמרתי בלב נשבר ובכל כוחי, וחזרתי חלילה. ופעלו דיבורי של אותו איש למעלה יותר טוב מתפילת האר"י ז"ל. על זה נאמר "תפילה לעני כי יעטוף שיחו..."

"וְהָיָה בְּהֵיחָדְשׁ הַזֶּה אֶלְהִידּוֹ לְךָ מִכָּל-אֲיִבֶיךָ מִסָּבִיב..." (תצא כה יט) לפי מדרשים אלו, נגזרה גזירה על זרעו של אברהם אבינו להיות עבדים במצרים ארבע מאות שנה. ומכיוון שעשו ידע זאת, הוא הסתלק מפני יעקב אחיו, כדי להתחמק מן הגזירה ואותה גזירה "נפלה" על זרעו של יעקב. ובמקום להודות לעם ישראל שעבר את השפלת הגלות והעבדות במקומו, הוא בא להילחם ראשון עם "עם ישראל" בצאתו ממצרים, וזוהי כפיות טובה שאין כמותה; הרי הגזירה הייתה צריכה להיות בשווה גם על זרעו של עשו, ועם ישראל נהיה תחליף לזרעו של עשו, ובמקום להודות - יוצאים למלחמה! לכן עשוי השריש את השנאה לאליפז בנו ואליפז השריש את השנאה לעמלק בנו ועמלק חיכה שבני ישראל ישלמו את החוב שמוטל עליהם מנבואתו של אברהם שארבע מאות שנה יהיו עבדים בארץ לא להם ועבדים ועינום אותם וכי אמרה אשת עשוי תימנע לעמלק הנכבד שאם הוא יהרוג את יעקב החוב יהיה מוטל עליו לכן הוא חיכה בקוצר רוח שבני ישראל יצאו ממצרים כדי לפרוק את שנאת החינם שמבעבת בגופו לעם ישראל כאשר הוא הלך 400 פרסה במדבר כדי להילחם בעם ישראל בלי שום סיבה.

"זְכוֹר, אֵת אֲשֶׁר-עָשָׂה ה' אֱלֹהֶיךָ לְמִרְיָם, בְּדַרְדָּר, בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם." (תצא כ"ט) למרות שלכאורה פרשה זאת מתאימה לחדש אדר ולא לחודש אלול, שהוא חודש הרחמים והסליחות, יש קשר בין פרשת עמלק לימים אלו, שהרי "זכור את", "את' ראשי תיבות אלול תשרי, לרמוז שחלק מההכנות בימי אלול הם לראש חודש תשרי (ראש השנה), אשר מלך במשפט יעמיד ארץ ביום הדין הנורא. בימים הללו צריכים לזכור את עמלק שרצה לצנן את האמבטיה, להוריד את המורל והפחד מהקדוש ברוך הוא. ומעתה עלינו להתמלא פחד ואימה מבורא עולם, לתקן מעשינו ולשוב אל ה'. (לבוש יוסף)

מסופר על בעל אכסניה שמעל במלכות והלשינו עליו. ועמל מאוד להוציא משפטו לאורה, ולא עלתה בידו, לשווא היה עמלו. והיה בסכנה גדולה. אמרו לו אוהביו שאין לו שום עצה, אלא שיבוא לפני המלך בעצמו וישתטח לפניו, והמלך איש חסיד ורחמן מאד ובוודאי ירחם עלי ויטה דינו לזכות ויצילו מצרותיו. ובימים ההם היה מנהג שהמלכים היו מלבישים עצמם במלבושים פשוטים, כשאר העם שלא יכידום והיו נוסעים במדינותיהם להתבונן על הנהגותיהם וענייניהם, והיה היום המלך נסע דרך העיר ההיא, ונתאכסן בבית האיש ההוא לילה אחד ולא הכירו. אחרי ימים אחדים נודע לו שזה היה המלך, וכששמע האיש נפל על פניו ארצה, ויבך בכי גדול ויאמר אוי לי על מזלי החשוך, המלך היה אצלי איש הטוב ורב החסד, לו הייתי יודע הייתי משתטח לפניו ובוודאי היה מוחל לי, אבל כעת מה אוכל לעשות לנסוע לעיר מלכותו אין בכוחי, וגם כמה אלפים אנשי צבא חונים סביב היכלו לכבודו, ובוודאי לא יניחוני לבוא, והנמשל הוא כפשוטו, המלך, הוא מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, בעת שאדם בעולם הזה הוא מצוי לפני הקדוש ברוך הוא תמיד, ואם חס ושלום קלקל מעשיו, יכול לשוב ולבקש על נפשו להטיב עמו בכל העניינים כי הקדוש ברוך הוא קרוב אליו, כמו שכתוב

18:33	כניסת השבת
19:31	צאת השבת
18:53	שקיעה
20:05	ה. תם
6:26	הנץ

הפטרה: "רפי עקרה"

לכל מלחמה יש סיבה כגון קינאה אבימלך ביקש לנרש את יצחק כי הוא הצליח להתעשר, בלך בקש מבלעם לקלל את עם ישראל מחשש להשתלטות ופחד שאמר שהוא פוחד שילחכו אותו כלחוך השור את עשב השדה וכי. מצרים שעבדו את ישראל מחשש להשתלטות השלטון בידי עברים שנאמר הנה קם עם רב ועצום הבה ונתחכמה לו כו'. לפחות למלכויות אלו יש סיבה אך המלחמה של עמלק אין לה סיבה אלא זו מלחמה בה' בכל דור ודור כל תפקידו של עמלק זה לקרר את היהודים מלקיים מצוות ואם כבר הוא מקיים את המצוות אז הוא יגרום לו לקיימן בקרירות ויוזם גזרות רעות על עם ישראל כמו שקרה בפורים שגזר המן הרשע להרוג להשמיד ולאבד את כל היהודים. אצל מואב עמון ואדום, אמנם הם היו כפויי טובה, אבל לא יצאו להילחם נגד ישראל רק לא רצו לעשות טובה, ולכן עונשם הוא רק שלא מקבלים מהם גרים, ומכיוון שישנו קשר אחווה נאמר: "לא תתעב אדומי וגו'". מה שאין כן עמלק, כפיות הטובה הגיעה לדרגה כזו שיצא להילחם, לכן לא רק שלא מקבלים גרים, אלא "תמחה את זכר עמלק מתחת

סיפור בהמשכים "מצולות הנהר" חלק ב.

מצור: הרב בערל בוימגרטרן היה שליח צעיר, שפעל להפצת היהדות בארגנטינה. בעקבות ההתנגשות החליקה המכונית וצללה אל תוך הנהר, והרב בתוכה. **המשך:** בגלל הלחץ העצום של המים. "פתח את הדלת", שמע שוב את הקול, והפעם ביתר תקיפות. הוא אינו מבין כיצד קרה הדבר, אך בניסיון השני הצליח לפתוח את הדלת ולהיחלץ מן המכונית. אין לו הסבר מה קרה בדקות הבאות. הוא לא ידע לשחות, אך כאילו יד נעלמה משתה אותו מן המים עד שראשו צף ועלה. אנשי הספינה הגיבו בהתרגשות למראהו, וניסו להשליך לעברו חבל, אך הוא לא הצליח לתפוס אותו. ואז זרק לעברו אחד המלחים גלגל הצלה, ובעזרתו הצליח לצוף, עד שהגיעה אליו סירת מנוע והוא עלה עליה. הסירה הביאה אותו אל מעבר הגבול שממנו יצא, והכול הביטו בו כלא-מאמינים. איש עדיין לא שמע שבו-אדם יצליח להיחלץ ממכונית הצוללת אל תוך מי הנהר העמוקים. הכול הביטו בו בהערצה, ואמרו כי הוא איש קדוש ומן השמים הצילו אותו. הרב בוימגרטרן היה מוטרד בעיקר מכך שהתפילין שלו היו במכונית, ועתה אין לו תפילין להתפלל בהן ביום המחרת. הוא חיפש את הדרך המהירה ביותר להגיע לבואנוס-איירס, ואף הזמין לשם כך טיסה במטוס פרטי, אך התברר לו כי גם אחרי כל המאמצים ינחת בנמל-התעופה זמן קצר לפני השקיעה ביום המחרת. הוא מיהר אפוא לשגר מברק אל הקהילה היהודית בבואנוס-איירס וביקש שיביאו לו תפילין לנמל-התעופה למחרת לפנות ערב. הנסיעה התנהלה כמתוכנן, וכל הזמן הזה ליבו מלא צער על שאין לו תפילין. הוא נאחז בתקווה שיספיק להניחן עם נחיתתו בבואנוס-איירס. ואכן, בצאתו מנמל-התעופה מצא את אנשי הקהילה מקבלים את פניו, אווזים בידיהם... ספר-תורה. הם חשבו שמכובד יותר לקדם רב חשוב כמותו בספר-תורה מבתפילין... תקוותו הייתה למפח-נפש. השמש שקעה והוא לא הניח תפילין באותו יום. הדבר הסב לו צער רב, והעיב על שמחת הצלתו מהטביעה בנהר. כאשר חזר לניו-יורק, נכנס ל"יחידות" אל הרבי. מיד בהיכנסו קידם הרבי את פניו בחיוך רחב ואמר: "נו, האם חשבתי עליך?"... הרב בוימגרטרן ביקש תיקון על שלא הניח תפילין באותו יום. הרבי הורה לו לשנן את הלכות התפילין, וללמוד עניינים בתורת החסידות המדברים על שעבוד הלב והמוח (שזו הכוונה בהנחת התפילין). לאחר מכן נודע לו, כי בהתוועדות ל"ב בתמוז שנערכה ביום שבו אירעה הטביעה, פנה פתאום הרבי אל אחיו, ר' מענדל בוימגרטרן, ושאל: "איפה בערל?", והורה לו לומר 'לחיים' בעבורו. **סוף!**

השמיים". והנה, אמרו חז"ל בגמרא (בבא בתרא קנ"ג ע"ב) שאל רבי חלבו את רבי שמואל בר נחמני, כתיב: "ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו'" (בראשית, ויצא ל, כה) ואזי יעקב אבינו רוצה לעזוב את בית לבן, מה שונה הולדת יוסף? אמר לו ראה יעקב אבינו שאין זרעו של עשו נמסר אלא ביד זרעו של יוסף, שנאמר: "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש וגו'" (עובדיה א, יח). ועוד מצינו במכילתא דרבי שמעון בן יוחאי על הכתוב: "ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק" (שמות, בשלח יז, ט) וכי משה עומד ואומר ליהושע לעשות מלחמה עם עמלק? אלא מסורת היא שהיא בני עשוי נופלין אלא ביד בניה של רחל, (יהושע בן נון היה משבט אפרים) ע"כ. מה המיוחד שזרעו של עשו-עמלק, ייפול דווקא בידי זרעו של יוסף? אלא יבוא זרעו של יוסף, שבו הייתה מידת הכרת הטוב, אשר למרות שאחיו פגעו בו ומכרוהו לעבד, הוא לא השיב להם רעה, אלא היטיב עמם, וילחם בעמלק המסמל את מידת כפיות הטובה. אנו תפילה לה' שנוכה בקרוב לקיום הכתוב: "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והייתה לה' המלוכה". (עובדיה א, כא)

פנית ההלכות "דינו יולדת בשבת"

ע"פ ילקוט יוסף
כ"ד ד.

כג. כל אלו הימים משערים אותם מעת לעת משעת הלידה, ולכן אם השבת בתוך שלושה ימים מעת לעת משעת הלידה, מחללין עליה את השבת. ואם השבת בתוך שבעה ימים מעת לעת משעת הלידה, הדבר תלוי באומרת צריכה אני, וכמבואר. (ילקוט יוסף שבת כ"ד ד' עמוד שו)

כד. אישה מעוברת שנהרסה ל"ע בשבת, כגון שנפלה ממקום גבוה, או שפגע בה רכב וכדומה, הזריז לחתוך את בטנה ולהוציא את הולד הרי זה משובח. כל שיש לתלות שהוולד עדיין חי. ואף אם ימצאוהו מת, אין צריך כפרה על שחיללו את השבת שלא לצורך. (וכן היושבת על המשבר ומתה קודם הלידה, מביאים סכין בשבת אפילו דרך רשות הרבים, וקורעים את בטנה להוציא את הולד, שמא ימצא חי) (ילקוט יוסף שבת כ"ד ד' עמוד שו)

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יונפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורנזון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.aseem@gmail.com
כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי לדעת, דרשו, ועוד...